Lewis Carroll

ALICE HARİKALAR DİYARINDA

GENÇ HAYAT

ALICE HARİKALAR DİYARINDA

bir HAYAT YAYIN GRUBU markasıdır.
© 2019, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.
Sertifika No: 75092

Merhaba Genç Arkadaşımız;
Genel müdüründen yayın yönetmenine, yayın danışmanından pazarlama müdürüne, editöründen grafikerine, yazarından çizerine kadar müthiş bir ekibin bıkmadan sıkılmadan, gecesini gündüzüne katarak hazırladığı bu kitabın her sayfasında bizleri de hatırla!
Çünkü sen bizim hep aklımızdasın…

ISBN : 978-625-447-189-6

Genç Hayat : 241

Çocuk Klasikleri : 1

Kitabın Adı : Alice Harikalar Diyarında

Yazar : Lewis Carroll

Çevirmen : Recep Kibar

Editör : Öznur Çokcanlı

Kapak Tasarım : Vildan Ekşi

İç Tasarım : Zenep Bayrak

Baskı Yeri - Tarihi : İstanbul, 2024

Baskı - Cilt : Alioğlu Matbaacılık
Orta Mahalle Fatin Rüştü Sokak No: 1/3-A
Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (0 212) 612 95 59
Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96 Faks: 0212 613 11 55
www.gnchyt.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
instagram/gnchytt - **facebook**.com/gnchyt

Lewis Carroll

ALICE HARİKALAR DİYARINDA

GENÇ HAYAT

Yazarın Notu

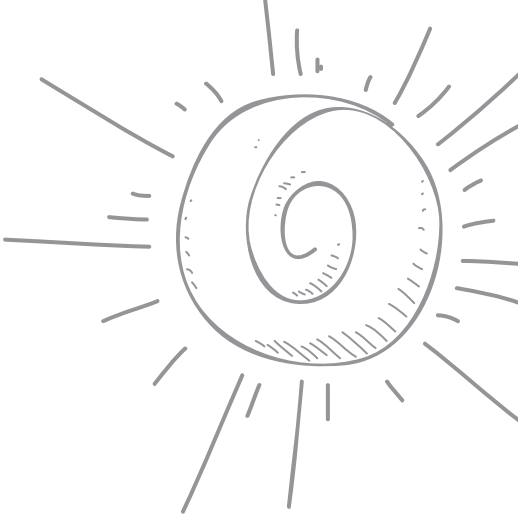
Şapkacı Bilmecesi'ne verilecek herhangi bir cevabın düşünülebileceğine dair sorular o kadar sık soruldu ki bana oldukça uygun bir cevap gibi görünen şeyi burada kayda geçirebilirim.

"Çünkü çok düz olmalarına rağmen birkaç not üretebilir / Çünkü bemol olmasına rağmen birkaç nota üretebilir[1] ve asla önüne yanlış son koymaz!"

Ancak bu sadece sonradan akla gelen bir düşüncedir: İlk icat edildiği zamanlarda Bilmece'nin hiçbir cevabı yoktu.

1896, Yılbaşı

1 Burada her iki anlama da gelen kelime oyunu mevcut.

Öğleden sonra altın rengindeyken güneş
    Sakin sakin gidiyoruz;
Her ikimiz de cılız kollarımızla,
    Çekiyoruz kürekleri hantalca,
Serseri gezimizi yönlendirmek için
    Küçücük ellerimizle boş hilelere başvuruyoruz.

Ah, hain Üç! Tam o saatte,
    Öylesine rüyalı bir havanın altında,
Yalvarmak, çok cılız bir sesle, bir masal için
    Öyle ki fısıltısı titretemez bile bir kuş tüyünü!
Henüz bir zavallı ses ne kadar yarayabilir
    Üç birlik dile karşı koymakta?

Otoriter Birinci ses buyurdu şimşek hızıyla
    "Başlasın!" diye emretti.
Nazik bir tonda söyledi arzusunu İkinci:
    "İçinde tuhaflıklar olmasın!" diye.
Henüz bir dakika *daha* olmamış iken
    Masalın arasına girdi Üçüncü.

Derhal, ani bir sessizlik oldu,
    Düşündekini, kovaladı
İlerliyor hayali çocuk masala doğru
    Vahşi ve yeni harikalar diyarına,
Dostane konuşuyor kuşlar ve canavarlarla
    Yarısı inanıyor olsa da bunun doğruluğuna.

Şimdiye kadar, bitiyor olsa da masal
    Hayallerin kuyusu kuruyor;
Yorgun hikâye anlatıcısı zayıfça çabalıyor
    Bir diğer güne saklamak için masalı:
"Kalanı bir sonraki güne…" "Diğer güne!"
    Ve mutlu sesle başlıyor ağlamaya.

Böylece ilerledi Harikalar diyarının öyküsü:
    Adım adım, yavaşça,
İlginç olaylar bir çözüm buldu…
    Ve en sonunda masal bir sonuca ulaştı,
Artık neşeli ekibimiz eve dümen çeviriyor,
    Batan güneşin ışığında.

Alice! Bir çocuk masalı,
    Nazik bir elin dokunuşuyla başladı,
Çocukluk düşlerine dolandı
    Hafızanın mistik sınırlarında,
Hacıların çiçekten çelenkleri gibi dolanırdı
    Yerden toplanan çiçekler gibi.

Bölüm 1

Tavşan Deliğinden Düşüş

Alice nehrin kıyısında, yapacak hiçbir şeyi olmadan, ablasıyla birlikte oturmaktan sıkılmıştı: Bir ya da iki kez ablasının okuduğu kitaba göz attı fakat içinde ne resim ne de konuşma vardı. 'Resimsiz ya da konuşmasız bir kitap ne işe yarar ki?' diye düşündü.

Ayağa kalkıp papatyalardan bir taç yapmanın, yorulmaya değip değmeyeceğini düşünürken -düşünmek için çabalıyordu çünkü yakıcı hava onu uyku sersemine dönüştürmüş, afallatmıştı- birden hemen dibinden pembe gözlü beyaz bir tavşan fırladı.

O *kadar* şaşılacak bir durum olduğunu düşünmüyordu; Tavşan'ın, "Aman Tanrım! Aman Tanrım! Çok geciktim!" dediğini duymuş olması da Alice'i o *kadar* şaşırtmamıştı -sonradan düşününce, bu olaya aslında şaşırmalı diye düşünmüştü ama o an için ona her şey normal görünüyordu- ancak sonra Tavşan *yelek cebinden bir saat çıkarıp* aceleyle koştururken ona bakınca Alice ayağa fırladı, çünkü önceden ne cebi olan bir yelek ne de yeleğinin cebinde saat taşıyan bir tavşan gördüğünü hatırlamıyordu. İçi içini yiyen bir merak duygusuyla Tavşan'ı takip ederek tarlayı geçti ve tam bu esnada Tavşan'ın, hemen çitin altındaki büyük bir deliğe zıpladığını gördü.

Bir saniye sonra Alice, nasıl yukarı çıkacağını da hiç düşünmeden, onun peşinden deliğe atladı.

Tavşan deliği bir tür tünel gibi uzanıyor, sonra ansızın aşağıya doğru eğim kazanıyordu. İşte bu nedenle Alice, durmak için düşünecek bir zaman bulamadan kendini derin bir kuyuya düşmüş hâlde buldu.

Ya kuyu çok derindi ya da Alice oldukça yavaş düşüyordu çünkü düşerken sağa sola bakınıp bundan sonra neler olacak, diye düşünecek kadar vakti olmuştu. İlk önce, aşağı bakıp nereye düşeceğini anlamaya çalıştı, ne yazık ki etraf hiçbir şeyi seçemeyecek kadar karanlıktı; ardından kuyunun duvarlarına baktı ve her yerin dolaplarla, kitap raflarıyla dolu olduğunu fark etti: Etrafta haritalar, mandallara asılmış fotoğraflar vardı. Düşerken, rafların birinden bir kavanoz aldı. "PORTAKAL MARMELADI" diye etiketlenmişti ama içinin boş olduğunu görünce büyük bir umutsuzluğa kapıldı. Aşağıdan geçen birini belki öldürürüm korkusuyla, kavanozu fırlatmak istemedi ve düşüş esnasında gördüğü bir rafa bırakmayı başardı.

'Hım!' diye düşündü Alice. 'Bu şekilde bir düşüşten sonra, evin merdivenlerinden bile yuvarlansam hiçbir şey söylemem! Evdekiler benim ne kadar da cesur olduğumu düşünecek! Evin en üst katından düşsem bile mırın kırın etmem!' -Ki bu oldukça doğruydu.-

Aşağı, aşağı, aşağı. Bu düşüş *hiç* bitmeyecek miydi acaba? "Merak ediyorum da acaba şu ana kadar kaç mil düşmüş olabilirim?" dedi yüksek sesle. "Dünyanın merkezinin yakınlarında olmalıyım herhâlde. Bir bakalım: Bu da dört bin mil kadar aşağı yapar..." -Görüyorsunuz, Alice okulda çok fazla bilgi edinmişti ve bilgilerini göstereceği, onu dinleyebilecek birisiyle hiç karşılaşmamıştı. Belki bilgisini göstermek için *pek* iyi bir

fırsat değildi ama olsun, hâlâ iyi bir pratik olduğu söylenebilir.- "…evet, bu doğru mesafe olmalı, peki ama hangi enlem ya da boylamdayım?" -Alice'in ne enlem ne de boylam hakkında bir bilgisi yoktu ama böyle büyük kelimeleri söylemek hoşuna gidiyordu.-

Sonra tekrar kendi kendine konuşmaya başladı. "Merak ediyorum da acaba, dünyanın *içinden* geçip öbür tarafından çıkar mıyım? Baş aşağı yürüyen insanların arasına düşmek nasıl da komik olurdu! "Antipatiler[1], galiba…" -Yanında onu dinleyen birileri olmadığı için mutluydu çünkü bu sefer yanlış kelimeleri kullanıyor olabilirdi.- "…ama onlara ülkelerini sorabilirim. Pardon hanımefendi, burası Yeni Zelanda mı? Ya da Avustralya mı?' Ve bu şekilde konuşurken *reverans* yapmayı denedi. -Boşlukta düşerken havalı bir *reverans* yapmak! Sizce böyle bir şey yapılır mı?- "Bayan da ne kadar cahil bir küçük kız olduğumu düşünecek! Hayır, bu asla sorulmaz: Belki de oranın neresi olduğunu yazılı bir yerden görebilirim."

Aşağı, aşağı, aşağı. Yapacak hiçbir şey olmadığından, Alice tekrar kendi kendine konuşmaya başlamıştı. "Düşünüyorum da Dinah bu gece beni çok özleyecek!" -Dinah bir kediydi.- "Umarım çay saatinde, önüne süt kâsesini koymayı hatırlarlar. Sevgili Dinah, keşke benimle birlikte buraya düşseydin! Korkuyorum ki burada hiçbir şey yok ama sen bir yarasa yakalayabilirdin; biliyorsun yarasalar da farelere oldukça benzer. Ama merak ediyorum da kediler yarasa yer mi?" Ve Alice'in uykusu gelmeye başlamıştı, bir rüyadaymış gibi kendi kendine konuşmaya devam etti: "Kediler yarasa yer mi? Kediler yarasa yer mi?" Hatta bazen "Yarasalar kedi yer mi?" diye soruyordu. Gördüğünüz üzere, her iki soruya da cevap veremediğinden, neyi nerede söylediğinin bir önemi yoktu. İçinin geçtiğini hissetti,

1 Antipotlar kelimesini yanlış telaffuz ediyor. Antipot, Dünya'nın herhangi bir noktasının tam zıddı olan noktayı ifade eden coğrafi bir terimdir.

rüyasında Dinah ile el ele yürüyerek ciddi bir şekilde konuşuyordu. "Dinah, şimdi bana doğruyu söyle: Hayatında hiç yarasa yedin mi?" Tam bu anda, "Güm! Güm!" diye sesler geldi. Alice, ansızın kendini kuru yaprak yığınlarının üzerine düşmüş bir vaziyette buldu.

Alice, en küçük bir acı hissetmedi ve hemen zıplayarak ayağa kalktı. Kafasını kaldırdı ama yukarısı kapkaranlıktı; önünde başka bir uzun tünel vardı ve geçitte aceleyle ilerleyen Beyaz Tavşan'ı hâlâ görebiliyordu. Kaybedecek bir dakikası bile yoktu. Alice, rüzgâr gibi koşarak onu takip etti ve tam köşeyi döndüğü sırada Tavşan'ın, "Ah kulaklarım, ah bıyıklarım, amma da geç kalmışım!" dediğini duydu. Alice, Beyaz Tavşan'a oldukça yaklaşmış ama tam köşeyi dönerken gözden kaybetmişti. Kendisini tavandan sarkan bir dizi lamba ile aydınlatılmış uzun ve basık bir salonda buldu.

Salonun her yanında kapılar olmasına rağmen, hepsi kilitliydi; Alice bir taraftan öbür tarafa bütün kapıları denedikten sonra, üzüntülü bir şekilde orta yere çöktü. Bir daha buradan ne zaman çıkacağını merak ediyordu.

Birden, her tarafı cam kaplı, üç bacaklı küçük bir masayla karşılaştı. Masanın üzerinde küçük, altın bir anahtar dışında hiçbir şey yoktu. Alice'in ilk aklına gelen şey, bu anahtarın salondaki kapılardan birine ait olmasıydı. Ama o da ne! Ya anahtar delikleri çok büyüktü ya da anahtar, kapılara kıyasla küçüktü; her iki durumda da anahtar, salonun hiçbir kapısını açamazdı. Ancak Alice, salonu ikinci kez turlamaya kalkışınca daha önce görmediği alçak bir perde fark etti. Perdenin ardında, neredeyse kırk santim boyunda küçük bir kapı vardı; küçük altın anahtarı bu kapıda denedi ve sevinçle anahtarın kilide nasıl uyduğunu gördü.

Alice kapıyı açtı ve fare deliğinden büyük olmayan, içeri doğru uzanan bir geçit daha gördü. Diz çöküp eğildi ve geçidin o zamana kadar görebileceği en güzel bahçeye uzandığını gördü. Karanlık dehlizden çıkıp o güzel parlak çiçek yataklarının, serin çeşmelerin arasında dolanmak istiyordu ama bu kapıdan kafası bile geçemezdi. 'Ayrıca kafam geçse bile,' diye düşündü zavallı Alice, 'omuzlarım olmadan ne işe yarar! Ah, keşke bir teleskop gibi uzayıp kısalabilseydim! Eğer nasıl başlayacağımı bilseydim, bunu başarabilirdim.' Anlıyorsunuz işte, son zamanlarda çok fazla olağanüstü şey yaşamış ve bu yüzden de pek az şey ona gerçekten imkânsız gibi görünüyordu.

Küçük kapının orada beklemenin pek bir anlamı yok gibi görünüyordu, bu yüzden yarım umutla masaya geri döndü. Belki insanlara bir teleskop gibi kısalmayı öğreten bir kitapçık bulabilirdi. Bu sefer de masanın üzerinde küçük bir şişe buldu -"Kesinlikle daha önce bu şişe burada değildi." dedi Alice-, şişenin etrafına bağlanmış etikette, büyük, süslü harflerle "BENİ İÇ" yazıyordu.

"İç beni!" demek tabii ki kolaydı ama küçük, zeki Alice *bunu* aceleyle yapmak istemiyordu. "Hayır," dedi, "öncelikle üzerinde '*zehir*' yazıp yazmadığına bakacağım." Çünkü Alice, daha önce yanan, vahşi hayvanlar tarafından yenen ve bunun gibi daha birçok hoş olmayan olaylarla ilgili güzel hikâyecikler okumuştu. Bütün bunların nedeni, arkadaşlarının onlara söylediği basit kuralları *hatırlamadıkları* için oluyordu. Mesela, eğer kızgın ocak maşasını uzun bir süre tutarsanız, sizi yakar ya da bıçakla parmağınızı çok derin keserseniz, genellikle kanar; Alice'in sıklıkla unutmadığı kural ise, eğer üzerinde "zehir" yazan bir şişeden içersen, o er ya da geç muhakkak sana zarar verir.

Fakat bu şişenin üzerinde "zehir" yazan bir etiket *yoktu*, bu yüzden Alice onu denemek için kendini tehlikeye attı ve tadını çok güzel bulunca -aslında bir tür vişneli turta, krema, ananas, hindi kızartması, şekerleme ve yeni yağ sürülmüş kızarmış ekmek karışımına benziyordu- onu hızlıca içip bitirdi.

★ ★ ★

"Ne garip bir duygu!" dedi Alice. "Bir teleskop gibi kısalıyorum sanki!"

Doğrusu öyle de oldu: Şimdi boyu sadece bir karıştı ve o küçük kapıdan geçip güzel bahçeye girecek doğru boya ulaştığını anladığında, yüzü ışıl ışıl parladı. Fakat önce, daha fazla kısalıp kısalmayacağını görmek için, birkaç dakika daha bekledi: Bu konuda biraz gergin hissediyordu; "Biliyorsun," dedi kendi kendine "bir mum gibi eriyip bitebilirsin. Merak ediyorum, o zaman neye benzerim?" Ve bir mum alevi gibi üflenip yok olduğunu hayal etmeye çalıştı; daha önce hiç böyle bir şey gördüğünü hatırlamıyordu.

Bir süre sonra, hiçbir değişiklik olmadığını anladığında bir kez daha bahçeye doğru gitmeye karar verdi. Ama o da ne! Zavallı Alice! Kapıya gittiğinde, küçük altın anahtarı masanın üzerinde unuttuğunu fark etti ve anahtar için geri döndüğünde ise, artık ona uzanıp almanın imkânsız olduğunu gördü. Cam sayesinde, anahtarı kolayca görebiliyordu; masanın ayaklarından birine tırmanabilmek için elinden gelen ne varsa yaptı, çok kaygandı; zavallı küçük kız, denemekten bitkin düşünce oturup ağlamaya başladı.

"Haydi ama böyle oturup ağlamanın hiçbir yararı yok!" dedi kendini azarlayarak. "Bir dakika için ağlamayı bırak!" Alice genellikle kendine iyi tavsiyelerde bulunurdu -nadiren bunları dinlemese de-; bazen de kendini öyle sert azarlardı ki gözleri

ALICE HARİKALAR DİYARINDA

Lewis Carroll

Yayınlandığı ilk günden beri her yaştan okurun ilgisini çeken *Alice Harikalar Diyarında*, dünya edebiyatının en çok çevirisi olan eserlerden biri. Aynı zamanda matematikçi de olan yazar *Lewis Carroll*'un 1865'te ilk kez yayınlanan bu eseri, dünya klasikleri arasında vazgeçilmez bir yere sahip.

Alice, bir gün ablasıyla birlikteyken gizemli bir tavşanı fark eder. "Çok geciktim, çok geciktim." diye saatine bakıp koşan tavşanın peşine takılarak maceraya atlar. Ağacın gövdesinden girdiği bu dünya çok şaşırtıcıdır, bildiği yerlere benzemez. Hayal gücünün zenginliği ona büyülü bir dünyanın kapılarını aralamıştır. Maceradan maceraya koşar. Heyecanlı yolculukta birçok bilmeceyle, gizemli notla karşılaşır.

Çöz bakalım, çözebilirsen...

www.gnchyt.com

9 786254 471896

twitter.com/gnchyt
facebook.com/gnchyt